

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομὰς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Ἰαρ. Ἀρνίνοῦ, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Διδώπου, (συνέχεια). — *Karamzine* : ΝΑΘΑΛΙΑ Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ κατὰ μετάφρ. Α.Γ. Κωνσταντινίδου. (συν.)

ΕΤΗΕΙΑ ΕΥΝΑΡΟΜΗ

προπληρωτρία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΥΤΟΓΕΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

ΝΣ'

Η ΠΡΟΙΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ
ΒΑΝ ΓΚΡΑΦΤ

Ὁ Δεβὼτ παρευρέθη μετὰ πάντων τῶν λοιπῶν εἰς τὴν ἱκανοποίησιν ταύτην τοῦ ἀνδρός, ὃν ὁ Λουβοῶ ἐμμανῶς ἐπέμενε νὰ καταστρέψῃ, ἡ δὲ ἐπίδειξις, μεθ' ἧς ὁ βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ τιμήσῃ τὸν Γεράρδον, νὰ παρηγορήσῃ αὐτὸν ἐνώπιον ὅλου τοῦ στρατοῦ, ἦτο διὰ τὸν προμηθευτὴν φανερόν σύμπτωμα τῆς μελλούσης καταπτώσεως τοῦ προστάτου αὐτοῦ Λουβοῶ.

Ἀπὸ τοῦ ἵππου τοῦ ὁ Δεβὼτ παρετήρει τὸ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο θέαμα τῆς ἀσταθείας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ τὸ κερδοσκοπικὸν πνεῦμα τοῦ ἔπλεε πλησίον εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς φιλοσοφίας. Ἐπειδὴ δὲ πᾶσα μελέτη ἔχει τὰ πορίσματά της, ὁ Δεβὼτ ἀνεκεφαλαίωσε τὰ ἰδικὰ του ὡς ἐξῆς :

Στηριζομαι ἐπὶ τοῦ Λουβοῶ.

Ὁ Λουβοῶ κλονίζεται.

Λοιπὸν θὰ κρημινισθῶ καὶ ἐγώ.

Τοῦτο λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἐμποδίσῃ. Ὁ Δεβὼτ δὲ ἀπεφάσισε νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του, μὴ πολεμῶν ἀμειλίκτως κατὰ τῶν πράγματι νικητῶν, οἵτινες ἦσαν ἡ κυρία Μαιντενὼν καὶ οἱ φίλοι της, ὁ κύριος Λαβερνὴ καὶ οἱ φίλοι του. Ἀλλ' οἱ φίλοι τοῦ κυρίου Λαβερνὴ ἐκαλοῦντο Ἰασπίνος καὶ Βελαίρ, πόσας δ' ἐχθροπραξίας δὲν εἶχε διαπράξει ἐναντίον τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν.

Ἡ ἀχρεία του συνειδήσεως ἐχρησίμευεν ὡς μικροσκοπίον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, καὶ δι' αὐτοῦ ἔβλεπε τὰ παραπτώματά του ὡς μεγάλα ἐγκλήματα.

Τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα τῶν τοιούτων μελετῶν, ἦτο ν' ἀποφασίσῃ ὁ Δεβὼτ ν' ἀναμνησθῇ μετὰ τὸ πλῆθος τῶν εὐπατριδῶν,

τῶν συγχαίρόντων τὸν Γεράρδον, ἀλλ' ἡ ψυχρότης μεθ' ἧς ὁ ἐντιμὸς Ἰασπίνος ἀπώθησε τὸν βαπτιστικὸν του ἠύξησε τὰς ἀνησυχίας τοῦ τελευταίου τούτου, ὅστις ἀπεμακρύνθη σφόδρα τεταραγμένος, φοβούμενος μήπως παρετηρήθῃ τὸ ἐσφαλμένον καὶ μάταιον διάβημά του παρά τινος τῶν κατασκόπων τοῦ Λουβοῶ, ἐνῶ δὲ ἐβάδιζε μεταβαίνων πρὸς τὸν κύριόν του διὰ ν' ἀποσπᾷ παρ' αὐτοῦ εἰ δυνατόν τὸ ποσόν, ὅπερ ἀνεγράφετο ἐν τῇ σημειώσει ἣν τοῦ εἶχεν ἐγχειρίσει, ἐπανελάμβανε τὴν ἐξῆς σκέψιν Σενέκα τοῦ τραγικοῦ, οὗτινος οὕτε καὶ τὸ ὄνομα ἐγίνωσκεν : « Ἡ νὰ ἐξολοθρεύσω τοὺς ἐχθρούς μου ἢ νὰ τοὺς κάμω νὰ μὲ λατρεύσιν ».

Ἡ μαρκησία, παρελθούσης τῆς πρώτης παραφορᾶς τῆς χαρᾶς της, στραφεῖσα πᾶν αὐτῆς, δὲν εἶδεν ἄλλον τινα ἐπὶ τοῦ ἀνδρῶν εἰμὴ τὴν Ἀντωνιέτταν γονυπετῇ ὁ βᾶν Γκράφτ δὲν εἶχεν ἀκολουθήσει αὐτάς. Ἡ μαρκησία τὸν εἶδεν ἐπανεγείροντα τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ παρακολουθοῦντα δι' ἀγρίου βλέμματος τὸν Λουβοῶ, ὅστις ἀνῆρχετο ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ ἐγκατελίμπανε περιλυσὸς ἕως θανάτου τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὸν χρηματίζαντα ὡς σκηνὴν μιᾶς τῶν σκληροτάτων δοκιμασιῶν, ἀφ' ὅσας ποτὲ εἶχεν ὑποστῇ.

Τὸ βλέμμα, τὸ ὁποῖον εἶδεν ἡ μαρκησία ἐκτοξευόμενον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Λουβοῶ, τὸ κίνημα τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὅπως ὁρμήσει εἰς καταδιώξιν τοῦ ἐχθροῦ του, τόσον μῖσος ἄσβεστον ἐμαρτύρησε καὶ τόσα αἰμοχαρῆ σχέδια, ὥστε ἡ μαρκησία ἄφησε τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ ἐπὶ τοῦ ἀνδρῶν, ὁποῦθεν ἡ νεῆνις παρηκολούθει δι' ἀπλήστου βλέμματος τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Γεράρδου καὶ πλησιάζουσα πρὸς τὸν Ὀλλανδόν, ὅστις δὲν τὴν εἶχεν ἀκούσει ἐρχομένην διατελὼν ἐν τῇ ἐξάψει τῆς ἐπισκοπήσεώς του :

— Κύριε βᾶν Γκράφτ, εἶπε πρὸς αὐτόν, ἃς συνομιλήσωμεν, παρακαλῶ.

Ὁ Ὀλλανδὸς ἐστράφη μετὰ δυσχερεσκείας ἀφίνων τὸ ὄνειρον τῆς ἐκδικήσεώς του.

— Τώρα, ὅτε ὁ βασιλεὺς εἶνε ἀπών, ἡ δὲ νεῆνις ἐκεῖνη δὲν δύναται νὰ μᾶς ἀ-

κούσῃ, ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκησία, εὐχαρίστησέ με τοῦλάχιστον, διότι ἐκράτησα τὸν λόγον μου, ἐνεργήσασα ὥστε νὰ ἐπανεύρετε τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον ἀνεζητεῖτε.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ βᾶν Γκράφτ με φωνὴν πένθιμον, ὅτι ἐνεσταλάξατε εἰς τὴν καρδίαν μου νέον δηλητήριον δραστηκώτερον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον μὲ ἐφλόγιζεν ἐπὶ δεκαοκτὼ ἔτη. ὦ! πόσῃ δυνάμει αἰσθάνομαι τώρα νὰ μισῶ !..

— Νὰ μισήτε !.. ποῖον ; Διατί, ἀφοῦ θριαμβεύετε.

— Ἀ! νομίζετε λοιπὸν ὅτι δὲν μισῶ ἐκεῖνον τὸν ἀνθρωπον; εἶπεν ὁ βᾶν Γκράφτ δεικνύων τὸν ἵππεά, ὅστις ταχέως ἀπεμακρύνθη τρέχων διὰ τῆς πεδιάδος. Ναί! τρέχε, ἐπιθύρισε μετὰ φοβερᾶς ἀπειλῆς κατ' ἐκεῖνον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου ἠνέγοντο καὶ παρεμέριζον αἱ τάξεις τῶν στρατιωτῶν, τρέχε! τὸ μῖσός μου τρέχει ταχύτερον σοῦ καὶ θὰ φθάσῃ μετ' ὀλίγον.

— Τί ἐννοεῖτε, κύριε βᾶν Γκράφτ.

— Ἐννοῶ ὅτι πρὸ τῆς ἐσπέρας θὰ φωνεύσω αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον, ἀπῆντησε ψυχρῶς ὁ Ὀλλανδός, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἐπὶ τῆς γῆς οὐδεὶς ὁ διαφιλονεικῶν μου τὸ τέκνον τῆς Ἐλεονώρας.

Ἡ μαρκησία ἤρπασε τὴν χεῖρά του.

— Δὲν θὰ πράξετε τὸ τοιοῦτον, εἶπεν.

— Διατί ;

Ἡ μαρκησία προσήλωσεν ἀποφασιστικῶς τὸ διαυγὲς ὄμμα της ἐπὶ τοῦ ἀνδρός ἐκείνου, οὗ ἡ ψυχὴ ἦτο ἐμπεπλησμένη μνησικακίας καὶ ἐλέγχων ἐφώτισε τὰ σκότη της καὶ εἶδε διαγραφόμενον χαρακτῆρα θελήσεως τοιαύτης, ὥστε δὲν θὰ τὴν ἀνεχαίτιζον οὔτε ἡ θρησκεία οὔτε ἡ φιλανθρωπία.

— Δύναμαι νὰ σὰς ἀναγκάσω νὰ ὁμολογήσετε, εἶπεν, ὅτι τρέμετε κατὰ πάσαν νύκτα ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ φόνου, ὃν διεπράξατε. Δύναμαι νὰ σὰς κάμω νὰ ἐννοήσετε ὅτι ἡ ἀνάπαυσις ὅλης τῆς ζωῆς σας ἀπωλέσθη ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐχύσατε αἷμα. Ἀλλὰ τίς οἶδε ; θὰ μοῦ ἀπαντήσετε ἴσως ὅτι δεύτερος φόνος θὰ ἐξαλείψῃ τὴν μνήμην τοῦ πρώτου. Μαντεύω αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ μοῦ εἴπητε, ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Λουβοῶ, τὸ ἀφιερῶσατε ἤδη